

Auto crònica a la recerca de la tercera dimensió...

És, simplement, un exercici d'auto-comprensió. Tant la visió com el dolor son efímers i intangibles que el temps i l'evolució ens fan oblidar i ser incapaços d'entendre el que nosaltres mateixos vam viure. Amb aquestes paraules vull ser capaç de reviure les meves experiències alhora que m'ajudin a comprendre'm.

1. Els primers anys

Tot comença el setembre del 1983. Quan amb menys d'un quart d'hora, vaig sortir de la panxa de la meva mare i va ser aleshores quan vaig obrir els ulls per primer cop en aquest món. Pel que diuen, doncs jo no acabo de recordar-ho be, era una nena desperta i molt activa, autodidacta i molt feliç.

2. Les operacions (dels 5 al 8 anys)

Tota aquesta etapa no la tinc gaire clara, ja que era encara molt petita per recordar-ho. Tanmateix els fets van ser els següents: Les diagnòs dels metges és Estrabisme. Tot i que la meva família no ho veu gaire clar, doncs, la desviació de l'ull no és constant, només en moments de nervis, cansament o pensaments (però com que sempre que em visita un metge estic nerviosa, sempre em veu amb desviació).

El fet és que quan jo tenia 6 anys es decideix operar-me d'estrabisme. Després de tots els treballs de preparació se m'opera, jo ho vaig viure com una experiència interessant, em feien proves, les infermeres em mimaven i tota la família em va venir a veure, fins i tot va venir el professor de música amb la seva guitarra a l'hospital!. Com que vaig patir una mica d'acetona, a més a més, em feien menjar caramels a tota hora... tant que els vaig avorrir i va arribar a ser un suplici menjar-los! Els informes de l'hospital no son molt clars i aleshores el tema de l'estrabisme no estava gaire estudiat. Després de l'operació tot semblava haver-se solucionat, ja no girava l'ull, però tan sols uns dies després, ja hi vam tornar a ser.

Així que es va decidir tornar-ho a intentar al cap d'un any. Una segona operació que també em vaig prendre com un joc. En acabar, aquest cop ni tan sols un dia de millora, no es va notar cap canvi. Va ser aleshores quan es va decidir provar-ho un cop més.

La tercera operació jo ja tenia 8 anys, i ja no em va fer cap gràcia. L'anàlisi de sang ja no era divertit, els medicaments ja no m'agradaven i per rematar-ho, el metge era un substitut, no sé si va ser això o que alguna cosa no va anar bé, però en lloc de deixar-me a l'habitació amb els ulls descoberts i deixar que fos jo sola que anés obrint-lo poc a poc, em van posar un esparadrap als ulls durant 3 dies, per a que no fes l'esforç de intentar obrir-los. Aquesta última operació no només no va anar bé, sinó que crec que em va fer anar pitjor.

3. L'escola

Les operacions van afectar el meu rendiment escolar, de fet, també em van diagnosticar dislèxia, segurament produïda com a conseqüència de la inestabilitat en la visió. Tanmateix hi havia dies que era brillant, i el mateix que el dia anterior havia entès a la primera, ja no era capaç de solucionar-ho. Hi havia professors que ho apostaven tot per mi, i d'altres que no em donaven ni un fil de confiança. Em van portar a psicòlegs, centre de superdotats, logopedes i treballs de memòria, però la solució definitiva va ser la d'un optometrista, la Teresa.

4. La Teresa (dels 9 als 11 anys)

A través d'un company d'escola amb problemes semblants, vaig acabar anant a una molt bona optometrista, que em va ensenyar a fusionar a través de diversos exercicis visuals. Durant els anys amb la Teresa em sentia molt segura. Feia exercicis visuals com seguiment dels ulls d'una pilota penjada d'un fil, mirar una carta de lletres penjada a una distància considerable i alternar-ho amb mirar de prop una alta carta a la mà. Exercicis de reeducació i

psicològics, com ulleres de colors mirant una llum intermitent i escoltant música terapèutica, (la teoria d'aquests exercicis era que intentava reviure els moments en que s'aprèn a mirar per aprendre'n de nou), i exercicis per aprendre a fusionar (com mirar la televisió o llegir, amb un paper de "xarol vermell i verd alhora que portava unes ulleres verdes i vermelles, de tal manera que si mires amb l'ull dret només veus la meitat de la pantalla (o llibre) i si mires amb l'esquerra només l'altre meitat, així estimules el mirar amb els dos ulls per poder veure la pantalla sencera.

Quan ja em va donar "d'alta", era perquè creia que havia arribat al meu límit d'aprenentatge. I havia arribat a un nivell d'auto-coneixement suficient per saber quins exercicis em convenien cada cop. Així vaig seguir tota la meua infància, crec que podria dir, amb bons nivells de visió. I fins i tot diria que poc a poc vaig anar solucionant els problemes de "dislèxia".

5. Visita a un Centre d'Oftalmologia (14 anys)

Com que el problema de visió encara seguia, en un moment de més dificultat durant la meua infantesa, els pares van decidir anar a veure una clínica d'oftalmologia amb molt reconeixement internacional de Barcelona. Una segona opinió no ens vindria malament. Tanmateix, l'experiència va acabar sent un desastre. L'oftalmòleg, sense gens de tacte, em va dir que el meu cas no tenia solució. Que havia d'afrontar que no podria tenir una vida normal, que no serviria per estudiar i que no podria treure'm mai el carnet de conduir. Em va dir que l'única cosa que ell podia fer era tornar a operar, però que si en 3 cops no havia anat bé, res em garantia l'èxit en aquest 4rt cop.

Aquests comentaris em van arribar en una època molt delicada de la vida, no sé exactament quants anys devia tenir però era en plena adolescència. Mai vaig oblidar aquells comentaris, i crec que va ser això el que em va fer donar-ho tot perquè aquelles paraules no fossin veritat. Em vaig treure el carnet de conduir fàcilment i no només vaig anar a la universitat, sinó que vaig fer la diplomatura d'estadística amb molt bones notes i després la llicenciatura d'investigació i tècniques de mercat també sense repetir ni una sola assignatura. En part crec que he d'agrair a aquell metge la motivació que em va fer arribar a treure'm les carreres tot i l'esforç extra que havia de fer.

6. A la universitat tornen els problemes

Quan vaig arribar a la universitat va ser quan vaig tornar a trobar problemes. El principal problema eren els forts mals de cap que patia. Vaig decidir fer la carrera d'estadística, en la qual hi havia forces hores d'ordinador i treballs fins tard. A més a més, des de segon curs que em vaig posar a treballar, així que feia 5 hores de feina davant d'un ordinador, i després classes de 6 hores més i treballs.

Vaig aprendre el meu sistema, que consistia a no dedicar gaire temps a estudiar per poder aguantar, fet que feia que només a les classes intentés entendre-ho tot i si una classe no la considerava rendible, no perdia temps visual i no hi anava. Feia els apunts molt resumits, en retoladors grans, i amb jocs de colors, amb negre el que després havia de saber-me, en verd els exemples de problemes i amb blau els exercicis per aprendre'm. A més a més, vaig inventar-me un sistema de cares-emoticons que posava a classe mateix on un somriure era que ho entenia a la primera i era fàcil, una cara de "pòquer" si em semblava que havia de ser fàcil però en aquell moment no ho havia entès i una cara trista si em semblava un exercici complicat. Amb aquest sistema alhora de preparar un examen podia optimitzar el temps, primer estudiava només el més fàcil, que era el que em permetia aprovar un examen, i si tenia més temps i tenia els ulls prou descansats, començava amb els exercicis "pòquer" i quan això ja ho dominava, passava als difícils.

Quan feia treballs en grup a l'ordinador havia d'estar asseguda al mig de l'ordinador per veure la pantalla frontalment o bé fer-los cada company amb un ordinador diferent. Les hores de classe les passava mirant la pissarra i el full, pissarra i full... que en els fons era com fer els exercicis visuals de la Teresa, i això em suposava un cansament extra que es traduïa amb mals de cap continus. Al final, sovint ja no prenia apunts, només escoltava i després me'ls fotocopiava de la meua companya.

7. Institut de la visió (19 a 20 anys)

Al final vaig optar per anar a una òptica a veure si creien que necessitava graduació. A la òptica, de seguida que van veure el meu cas, i la professional em va dir que ella creia que necessitava anar a consultar a un expert en el tema i em va recomanar anar a un institut de visió que ella coneixia.

Allà em van escoltar amb molt entusiasme i em van oferir fer uns entrenaments visuals. La seva teoria era que tenia un "espasme muscular". Necessitaria portar ulleres que em farien veure-hi borrós però jo mateixa corregiria aquesta graduació estirant el múscul de tal manera que la concavitat de l'ull es modifiqués fins a veure-hi bé. A més em va explicar que el meu problema no venia de la vista, sinó del cervell (per primera vegada un expert em deia una cosa així) el problema era la connexió entre hemisferis del cervell de manera que la visió de l'ull dret i l'esquerra eren independents i no sabia fusionar-les.

Em va explicar que és comú que la gent que té aquest problema no hagi gatejat gaire de petit (no se sap què és la causa i què l'efecte, si al no gatejar fa que no desenvolupis correctament la coordinació entre dret i esquerra, o que al ser difícil aquesta fusió, el bebè opti per no gatejar i passar directament a caminar, on aquesta coordinació no és necessària). No se quina credibilitat té aquesta teoria, però la veritat és que en el meu cas no vaig gatejar gens.

Em van explicar que jo no sabia fusionar, que el que feia era alternar les visions de l'ull dret i esquerra molt ràpidament, de tal manera que tenia la sensació de fusió però no era real, i aquest fet també em provocava un estrès visual que em feia mal de cap.

La meua doctora em va dir que el meu cas era molt complicat, i poc comú, de fet quan arribava a casa havia de remoure els apunts de la universitat i tot. Vaig començar a fer un tractament en aquest centre, a través d'una màquina molt moderna, on quan jo mirava feia un soroll (com el d'un motor d'una moto) segons si mirava bé o no, per a ensenyar-me a saber quan ho feia bé i quan no.

La idea era ensenyar-me a relaxar el múscul per tal de no tenir tant mal de cap.

El tractament mirava de posar-me la graduació "real" que tenia, però que feia que no hi veiés bé ja que jo tenia el múscul tens per veure-hi bé sense ulleres, de manera que per veure-hi nítid, havia de relaxar el múscul i desapareixerien els mals de cap. Amb les lentilles dures (que són més efectives que les ulleres, ja que en ser dins l'ull ajuden a obligar l'ull a agafar la concavitat desitjada de l'ull, feia exercicis per aprendre a veure-hi bé. A mesura que feia teràpia anàvem descobrint nous problemes, com que amb la foscor, la graduació em canviava.

8. Final de l'institut de visió (20 anys)

Aquests exercicis eren molt difícils i molestos, tot i que em van reduir els mals de cap no hi havia manera de veure-hi bé, amb les ulleres ho veia tot borrós. Amb l'ajuda de la màquina, molt lentament vaig anar aprenent a relaxar el múscul. Però aleshores un dia, em van dir que em donaven l'alta que ja havia millorat tot el que podia, i que ara seguís fent exercicis pel meu compte i fes una revisió cada mig any. Allò em va sonar molt estrany, perquè jo no tenia la sensació d'haver millorat del tot i haver-me estancat en l'aprenentatge.

La forma de pagar aquella teràpia era una quantitat fixa que cobria tot el que necessités del tractament, (unes 10 setmanes de mitjana) però jo ja portava vora un any fent teràpia amb la quantitat fixa pagada i prou, i vaig tenir la sensació que l'alta era només perquè no era una visita rentable econòmicament parlant per l'empresa, i amb les revisions anuals si que havia de pagar. A més a més, poc després la meua metgessa va marxar a treballar a un altre lloc i havia de començar de nou amb una doctora nova. Tot plegat em va fer marxar d'aquell institut.

9. Treball

Durant la carrera vaig anar fent. El fet de mirar la pissarra i apuntar el full, de fet era com una manera de fer els exercicis de la Teresa: mirar lluny i a prop successivament. Tot i que sabia

que no podia anar a dormir tard, que m'havia d'asseure en llocs estratègics de l'aula i simplificar tota la informació a escriure fet que, en el fons, m'ajudava a estar més concentrada i retenir mentalment part de la informació, amb això simplificava el posterior estudi a casa i de fet, amb poc esforç extra al de la classe en sí podia treure unes molt bones notes.

Vaig decidir que no tornaria a deixar-me enredar per empreses privades ja que tenia la sensació de que era una unitat de negoci i no una pacient a ajudar. La meva decisió va ser autoajudar-me. Jo sabia millor que ningú què em passava i què havia de fer. De fet, havia fet tants exercicis i sabia tan bé perquè servia cada un que vaig optar per no visitar més metges.

10. Seguretat social (22 anys)

Però a l'acabar la universitat i començar a treballar jornada completa va fer que em tornés a sentir malament. En deixar la Universitat també deixo de mirar la pissarra i combinar llunyaprop i passo tota la jornada laboral mirant només de prop. No era capaç de posar en pràctica el domini dels meus ulls tot el dia, acabava rebentada, i me n'anava a dormir cada dia mes d'hora, (sobre les 20 o 21 hores) sense poder tenir temps per relaxar-me, no podia llegir cap llibre, i quan em llevava seguia amb mal de cap.

Ja no m'hi veia bé. Aconseguia veure nítid un moment i després borrós, les imatges se'm movien i si hi havia un contrast molt gran (com les rajoles que son petites i fosques com d'interior de piscina, em marejaven molt).

Així que vaig pensar que una solució seria anar a veure el metge de nou. I si anava a la seguretat social? Feia molt que no visitava un metge "convencional" i tal com avança la societat, potser ja tenien una solució nova. Així que vaig anar a veure la meva metge de capçalera. Just aquest dia era el "famós dia d'agost del 2007 en què Barcelona es va quedar a les fosques. Però la doctora em va visitar igualment, i em va donar hora a l'oculista dels CAP (en un full de paper sense cap sistema informatitzat, es clar).

Un temps després em va visitar la del CAP, una oculista suplent que sense escoltar gaire el meu cas, va decidir que ella no tenia les eines per mirar-me bé i em va desviar a l'hospital Sant Joan de Déu perquè allà és l'únic hospital que tenen una "màquina" per mirar la graduació en un cas com el meu. Vaig entregar el volant i m'havien de trucar de l'hospital per donar-me hora.

1 any i mig després, cansada d'esperar, i ja amb els ulls esgotats, vaig decidir trucar jo:

Primer truco al CAP, em diuen que el meu cas es va passar a l'hospital Sant Joan de Déu i que no és normal que encara no m'hagin comunicat la data de visita, que millor truqui a l'hospital per veure que ha passat.

Així ho faig, i els de l'hospital em diuen que ells van denegar la sol·licitud perquè Sant Joan de Déu és un hospital de nens, i jo soc major d'edat. Em diuen que truqui al CAP de nou i preguntí allà.

La noia del CAP em mira la fitxa i em diu que sí, que Sant Joan de Déu m'ha desviat a Sant Pau, que truqui a Sant Pau. i així ho faig.

Truco a Sant Pau i em diuen que ells també em van denegar perquè no tenen la maquinaria específica que demanava la meva oculista i que m'han passat a l'hospital del Guinardó. que hi truqui.

Busco per Internet l'hospital del Guinardó. però no existeix! només trobo la info d'un CAP del Guinardó. Decideix-ho provar-ho i hi truco, però allà no és i no saben res de mi. Em diuen que torni a trucar al meu CAP.

Per sort, quan truco al meu CAP m'atén la mateixa senyora que és força amable, li explico el "xou" i em recomana que torni a visitar-me amb la meva oculista, que li expliqui el que ha passat i que em torni a fer el volant de Sant Joan de Déu però explicant el cas per demanar que m'acceptin malgrat ser major d'edat. Accepto, però quan es posa a demanar-me visita, de

nou tenim un problema: Jo amb aquest any i mig que ha passat ja no visc a Barcelona, i el CAP que em toca ja no és aquell. Ara formo part d'una altra xarxa d'hospitals, i em recomana que torni a començar de nou amb el meu nou metge de capçalera. En resum: 2 anys, mil trucades, els ulls ja no poden més i he de tornar a començar de nou i amb cap esperança que aquest cop vagi millor... Seguretat social...

11. Seguretat social .v2 (24 anys)

Així doncs, m'omple de valentia i tornem-hi. Visito el meu metge de capçalera i amb franquesa em diu que tot depèn de l'oculista que em toqui. Que amb el meu historial i al no ser un tema observable (ja que quan em fan llegir les lletres jo les veig, el problema és que no es manté enfocat tota l'estona), tan pot ser que em cregui com que ho atribueixo a una obsessió fruit del meu l'historial i a que "m'observo massa".

Això em desanima una mica però demano visita igualment per l'oculista de la Seguretat social. La noia es veu "força " maca. Tot i que no em fa la sensació que sigui experta en el meu cas, sembla que és bona metgessa. Em dilata els ulls per veure la meva graduació real i li surt força. Em diu que la solució serà posar ulleres perquè necessito graduació, però per saber fins a on toleraré mes val mirar-me de nou la graduació sense dilatar.

Aquell dia quan torno a la feina es un calvari. No veig res de res. Ni tan sols puc llegir cap paraula de l'ordinador. no puc fer res, i això em dura uns 3 dies. És insuportable!! m'ho podrien haver dit que amb les gotes possiblement perdria visió i m'hagués agafat festa.

La visita a la seguretat social no em convenç, la solució que em donen és posar ulleres, sense tenir en compte els meus problemes de fusió i per la meva experiència sé que amb les ulleres encara em costa mes fusionar, i encara que la visió sigui millor no hi veig bé. A més a més, tinc la sensació que cada cosa nova que provo acabo pitjor i sóc molt contrària a posar-me les ulleres que em recomana. Quan explico això a la família, em diuen que em deixi de seguretat social i que tornem a provar d'anar a una famosa òptica del centre, que a la meva família sempre li ha anat be i hi creuen molt.

12. Òptica del centre (25 anys)

I així ho faig, demanem hora a la òptica i ràpidament m'atenen. primer de tot m'agafa l'oftalmòleg. em diu que no m'hi he d'obsessionar, que no he de demanar tantes opinions i que la millor solució es fer el mínim. M'agrada com s'explica i aprofito per preguntar-li de tot. Em contradiu força a tots els que m'han vist fins ara sobretot a l'institut de visió.

Finalment em diu que la solució seria posar-me ulleres. Es clar que si em posen ulleres va contra la fusió i sinó no hi veig bé, així que res em millora del tot i: o apostem per la fusió o per la graduació. Ell em recomana la graduació. Com que mes o menys és el que em va dir la de la seguretat social, accepto i m'agafa el seu òptic.

Després d'una hora de parlar amb l'oftalmòleg, m'agafa l'òptic i m'analitza de nou. Però ell em canvia la solució. Creu que el millor per afectar el mínim la fusió i que em senti còmoda mirant és posar només una sola lentilla. Així, el no tenir 2 vidres la fusió no és tan difícil, i encara que no em posin tota la graduació que necessito, com a mínim els 2 ulls estan compensats. Em sembla molt lògica la seva explicació, tot i que no veig clar que això sigui la solució que em facilitarà la vida. Em diu que només tinc aquesta solució que no sap què més dir-me.

Així doncs, em faig la lentilla i estic uns 3 mesos amb ella. Però no em va bé. Em costa mirar igual i em torno a deprimir. Acabo rebentada de la feina, i no puc mes. No puc anar a dormir tard, ni llegir, ni mirar la televisió res. i si el cap de setmana em relaxo massa, la setmana següent tinc un mal de cap horrible. Així no puc seguir. Torno a demanar hora per l'òptic per dir-li i em diu que no sap que dir-me. No te cap solució per mi, ha provat el que creia que em podria ajudar i si amb això no milloro no te cap altra solució. Finalment em diu que podria intentar amb un optometrista.

13. Òptica especialista en optometrisme (26 anys)

Octubre del 2009

Curiosament, una amiga de la família ha anat aquesta setmana a veure un òptic i li ha trobat que te problemes de fusió. M'ho comenta coma a curiositat: "mira, ara resulta que tinc el mateix problema que tu!" em parla d'aquest metge i sembla bo.

El busco per Internet, i com que em convenç força i tampoc tinc cap altra opció decideixo anar-li a explicar el meu cas. M'analitza amb molt de detall (crec que mai m'havien mirat tant), m'explica molt clarament com ho veu ell.

Em diu que els ulls físicament els tinc perfectes i que tot el meu problema radica en la fusió. Com que tinc estrabisme el camí de l'ull fins a centrar-se és de molts centímetres. (l'ull normal, que és recte, es desplaça poc per ull per enfocar un objecte amb ambdós ulls, per el meu ull, com que la seva posició normal és cap enfora, l'ull per enfocar ha de desplaçar-se 7 cm per ull). La bona notícia és que com que m'han tractat tant l'ull es desplaça, el múscul es mou fins al centre, però es tant esforç per ell, que es "satura" i la resta de músculs intenten ajudar, fent que l'ull desenfoqui i enfoqui constantment, posant-me una falsa astigmatisme.

La solució que em dona son uns prismes que em projectaran la imatge a mig camí, i així reduir l'esforç del múscul. A la llarga, si el múscul agafa força potser seré capaç de fer tot el recorregut i podrem treure les ulleres. Aquestes ulleres seran nomes per veure de prop, perquè exercitar el múscul de prop fa que estigui musculat per veure-hi també de lluny. A veure com va

Pateixo molt per com seran aquestes ulleres, em fa por que es noti una cosa rara. Em fa molta por que siguin molt antiestètiques. Això juntament amb que necessito les ulleres amb molta urgència, fa que l'espera sigui interminable. A més a més, com que son unes ulleres molt especials quan van arribar no estaven be, i les van haver de retornar i així fins a 3 cops. Finalment arriben i estèticament son fantàstiques. No es veu res estrany a les ulleres, és un descans. Aguanto molt millor a la feina, però sento que noestic be.

En les següents visites amb en Lluís decideix posar uns prismes horitzontals per tot el dia. Que em desplacin la imatge 4 centímetres dels 7 que jo he de fer. D'aquesta manera, jo nomes n'he d'aconseguir 3 i aniré molt més descansada.

També m'explica que ha llegit en llibres d'altres països que també es poden aplicar prismes horitzontals, per tractar l'estrabisme horitzontal. El tema és que és més fàcil fusionar a la part inferior del camp de visió, de manera que si posem prismes horitzontals que pugin la imatge em seria més fàcil aconseguir la fusió. Amb aquesta explicació el Juan (la meva parella) ens fa un comentari que ens ajuda a veure aquesta opció mes viable. Jo sovint, sobretot siestic cansada, aixeco el cap per mirar per sota el nas. I és veritat. Posteriorment he vist varies fotografies anteriors que ho corroboren. Així doncs, en Lluís decideix provar amb els prismes horitzontals i verticals alhora. Em diu que fins ara ell no ho ha fet mai i que potser no s'ha fet mai a Espanya, però que ho hem d'intentar i mes si ja ho faig jo posturalment.

14. Entrant a la tercera dimensió...

Avui he anat a buscar les noves ulleres.

Només arribar a la òptica en Lluís m'ha dit que ja tenien les meves ulleres preparades. Tot i que ja ho sabia, perquè m'havien trucat expressament per dir-me que ja les podia passar a buscar, m'he posat molt nerviosa. Em feia por que no l'encertéssim però sobretot em feia por que amb elles els altres em notessin alguna cosa rara. Aleshores en Lluís m'ha dit: "han quedat perfectes. No es nota res de res. Semblen uns vidres normals." He sentit una mica d'alleujament però fins que no ho comproves jo mateixa no estaria tranquil·la.

Quan me les he posat per primer cop no he notat cap diferencia. Tots estaven pendents de la meva reacció, però jo no sabia què respondre. He fet unes quantes comprovacions: tancar un

ull, després l'altre i obrir els dos. Després d'uns quants cops i de provar la deferència amb/sense la conclusió era que sí. Mirar en general no notava tanta diferència però si intentava llegir algun cartell hi veia millor i amb més facilitat.

Quan tots ja han deixat d'observar-me i s'han dedicat a mirar la graduació del Juan, he estat fent proves de veritat. Realment sense les ulleres tenia la sensació d'utilitzar o un ull o l'altre. I al mirar per primer cop un lloc he de fer una moment de reconeixement: un ull, l'altre i establir la imatge, o més aviat establir el moviment continu de la imatge. Això, amb les ulleres sembla un procés molt més ràpid. Hem posava les ulleres i la imatge es una. I a mes, no se dir quin ull es el que feia servir. Tancava un ull i després l'altre i era el mateix.

Quan hem canviat d'habitació m'ha agafat un mareig, de cop tot és movia i tenia la sensació d'anar de tort. En Lluís m'ha dit que era normal. Ven be estaria 2 dies marejada. "Es com si en una operació et canviessin de cos i t'acabessis de llevar en un de nou." M'ha dit. Durant el resta de la visita al Juan he estat con exempta, assimilant la nova situació. Estava marejada. L'estómac el tenia molt tens i hi notava una forta tensió. Semblava que em constava respirar. El cor m'anava molt ràpid i al coll hi tenia un nus que no em permetia respirar bé. De cop, l'habitació era una altra. Era tot igual però diferent.... és difícil d'explicar i suposo que més encara d'entendre.

Finalment hem sortit de l'òptica i m'enfrontava per primer cop a la nova immensitat del carrer. Estava marejada i tot era molt més impactant, brusc i molt angoixant.

He pujat al cotxe disposada a experimentar noves sensacions.

Poc a poc he anat confirmant que (crec) que hi veig amb els dos ulls ahora! Les persones son una sola cosa. Veig una noia creuar pel pas de zebra i és com que és independent de la resta de la imatge. Sobresurt. Quan una cosa es mou em crida molt l'atenció i la veig com una unitat apart. Em recordo al meu gat quan li projectes una llum a la paret i es torna boig amb el moviment. És tant estrany que em comencen a caure les llàgrimes. És inexplicable. Quan ja sortim de Barcelona encara és més fort. Les plantes deixen de ser plantes per ser una flor i una altra. La muntanya del fons es diferencia del pont. Crec que per primer cop veig la profunditat en detall i sobretot la mantinc.

És com que fins ara hi veies a grans capes, no hi havia detalls. Hi havia 4 capes: la carretera, el cotxe, els laterals de la carretera i el fons i ara de cop i volta hi ha infinitat de capes, no és un sol fons, la muntanya cada arbre es una capa, de fet, cada fulla dels arbres és ella mateixa. És impressionant.

No poc parar de plorar i sembla que m'ofego. Els arbre s'han convertit en fulles i els arbustos en flors. Tot plegat m'atabala una mica. Serà així com ho veu la majoria de la gent. És fascinant i ells ni se n'adonen. Quan surto del cotxe, a la plaça hi ha 2 nens jugant a pilota. I la pilota te un volum especial i uns colors definits, està com en un mon fantàstic entre jo i l'edifici de l'altra banda de la plaça.

A casa, les escales son profundes i la meva habitació és com molt més gran. Buf, tan de bo mantingui aquesta sensació i m'acostumi a ella. No se com a la gent no li crea angoixa, tot es com més solemne. Tinc ganes de veure el mar.

15. el futur indeterminat

23 de juny 2010

visito de nou en Lluís, encara no fa exactament els 3 mesos que em va dir, però és que no acabo d'anar be. No ser, milloro moltíssim però al mirar a l'ordinador no acabo d'anar bé. A més a més, no se'm manté l'enfocament . Sobretot els dies que estic més cansada.

En Lluís em dona bones notícies. És normal el que em passa. Estic evolucionant. Començo a veure amb els dos ulls, però suprimixo part de la imatge:

En Lluís em fa una prova que no havia fet mai. Hi ha 4 punts formant un rombe Els 2 horitzontals els veig amb l'ull dret i els 2 verticals amb l'ull esquerra. Quan em fa mirar amb els

2 ulls ahora veig 3 punts. M'he quedar a quadros. Ara si que no entenc res: Jo pensava que només podria haver-hi 3 situacions, o veig els 2 del dret, els 2 de l'esquerra o si hi veia amb ambdós ulls hi veuria els 4. Però no es així. i em costa de creure, però es que ho veig així! Tan sols 3 punts. Com pot ser??? En Lluís em comenta que és normal. Encara no veig tota la imatge dels 2 ulls, el meu cap elimina una part, de fet, el tema és que el meu cap comença a obrir una part.

M'he quedat fascinada d'aquesta nova descoberta. I al llarg dels dies següents m'ajuda a entendre el que està passant. Ho relaciono

17 de desembre 2010

Avui he anat a fer la revisió amb en Lluís. No se perquè, però per primer cop no estic nerviosa pel que em dirà malgrat que aquest cop no m'hi acompanya el Juan, que per mi es una ajuda. Hi vaig amb la mare. Vaig trucar per demanar hora perquè ja feia 6 mesos i em tocava, però de fet hi volia trucar, perquè tinc la sensació que ja no vaig tan bé. El principi notava mes la diferencia amb/sense, però ara sovint dubto, i provo de treure-me'ls uns moments, però de seguida me'n dono compte que no.

En Lluís em pregunta si em poso les altres ulleres, però no puc. Ho he provat algun però acabo amb un mal de cap molt fort, i em fan mal els músculs de l'ull, i a més a més, no hi veig bé, així que no vull posar-me-les.

Després de parlar molt de tot plegat, fem la revisió. Al final sempre arriba la prova que més temo. Em projecta dues llums i he d'avisar quan es fusionin.. La veritat és que comparat amb quan vaig arribar que no sabia ni respondre de lo inestable que era he millorat moltíssim. Em diu que hauria de ser per aquí, però jo encara les veig molt separades. Ho repetim moltíssimes vegades, i finalment em diu. "Gairebé no ho entenc, has millorat moltíssim. De fet, ja ni necessaries prismes horitzontals."

31 desembre 2010

Avui m'han fet les noves ulleres sense prismes horitzontals. Som dijous, i em queda tot el dia laboral per endavant, així que m'ho prendré en calma. Primer de tot, faig petites comprovacions per entendre-ho. La primera cosa que constato és que amb ulleres hi veig pitjor tan amb un ull com amb l'altre, però ahora de mirar amb els dos ulls, costa, costa molt, tot i que, comparant amb les altres ulleres no em passa allò de "ui que ara hi veig doble".

Tanmateix, noto que hi ha moments que no miro amb els dos ulls. Em costa molt arribar-hi i sobre tot mantenir-ho. Però amb estorç ho puc aconseguir, així que suposo que és qüestió de temps i esforç.

A la nit, al acabar el dia, sembla que ja començo a veure-hi sense gaire esforç. Tanmateix, al matí següent, tot hi haver descansat perfectament tota la nit em llevo amb dificultats de nou, és com si hagués perdut tota l'agilitat de fusió que vaig aprendre el dia anterior. He de començar de nou, casi diria que em costa més. Em passo tot el dia fent probes i exercicis amb tot el que trobo i a qualsevol lloc. Torno a tenir aquella sensació de visió inestable contínuament. Em costa fusionar, enfocar i sobretot mantenir. No se ni com explicar l'esforç que he de fer, es simplement que em costa mirar.

En aquests moment penso en la gent que m'envolta. Faig la vida normalment pero dintre meu estic fent un esforç brutal que és imperceptible per la gent que m'envolta. Mentre la gent em mira i em parla de qualsevol tema ni s'imaginen que jo, (evidentment sense deixar d'escoltar-los) estic fent proves amb la seva imatge, fent un esforç immens per veure'l amb claredat i sobretot per assegurar-me que els estic mantenint la mirada amb els dos ulls.

Me'n adono que no serà fàcil adaptar-me a aquestes noves ulleres, no serà ni la meitat de fàcil que van ser les altres, pero ho aconseguiré. Si he arribat on he arribat, podré amb elles.

16. Conclusions

He provat molts mètodes diferents que crec que a vegades m'han anat pitjor i a vegades millor, cada expert apostava per una ciència alhora d'ajudar-me que, en certa manera, contradeia les anteriors. Vaig començar amb la cirurgia, que seria mitjançant la biologia orgànica/humana. Després vaig optar per la reeducació visual. Posteriorment per una ciència més cerebral i finalment per la física de refracció . Però és que la vida és així. Tots els problemes els pots encarar des de diferents estratègies i les has d'anar provant totes per poder trobar la que millor et va.

Marina Castells i Bassi (2011)